

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Marciniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w P.**

przeciwko (...) **sp. z o.o. w P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 116.761,43 euro (sto szesnaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt jeden euro i 43/100) wraz z:

a) odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę określonymi na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) od dnia 1 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

b) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 39.508 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy pięćset osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSO Piotr Marciniak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2016 r. powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwany – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 116.761,43 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie zapłaty w transakcji handlowej w stawce określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749, z późn. zm.) za okres od 1 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty włącznie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 19 grudnia 2013 r. zawarł z pozwanym umowę nr (...), której przedmiotem była dostawa przez powoda pozwanemu automatycznych przepustnic odcinających do pracy z gazem ziemnym wraz z dokumentacją, za cenę w wysokości 114.380 Euro netto, powiększoną o podatek VAT tj. łącznie 140.687,40 euro. Termin zapłaty strony uzgodniły na 60 dni od daty dostarczenia towaru oraz dokumentacji wymaganej załącznikiem nr 2 do umowy. Dalej powód podał, iż w dniach 12 i 14 maja 2014 r. dostarczył do wskazanego przez pozwanego miejsca zamówione zawory, zaś ostatnie z wymaganych umową certyfikatów i deklaracji przekazał pozwanemu w dniu 31 lipca 2014 r., zatem w dniu tym wykonał swoje zobowiązanie przewidziane umową stron. W konsekwencji powyższego w dniu 27 maja 2014 r. obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 140.687,40

Euro, którą dostarczył pozwanemu. Ostateczny termin zapłaty został wskazany przez powoda notą korygującą nr 01/09/2015 na dzień 30 listopada 2015 r.

Dalej powód podał, iż otrzymał od pełnomocnika pozwanego pismo datowane na dzień 10 grudnia 2015 r., zawierające oświadczenie o częściowym odstąpieniu od umowy z powodem. Jako przyczynę odstąpienia pozwany wskazał, że zawory DN50, 65,100, 125, 150 oraz 200 nie posiadały stosownych certyfikatów potwierdzających spełnienie wymogów związanych z bezpieczeństwem ich użytkowania, co powoduje, że nie mogą one zostać wprowadzone do obrotu, ani użytkowane na terenie Unii Europejskiej, zarzucając iż nie spełniają one wymogów normy PN- (...) (...). W efekcie pozwany zwrócił się do powoda o wystawienie faktury korekty i obniżenie wynagrodzenia do kwoty 32.728,65 euro netto. Pozwany nadto doręczył powodowi notę obciążeniową nr (...) z dnia 22 grudnia 2015 r., opiewającą na kwotę 16.330,27 Euro tytułem kary umownej, wynikającej z § 6 pkt 1.3 umowy.

Strona powodowa podniosła, że brak było przesłanek zarówno do odstąpienia przez pozwanego od umowy stron, jak i obciążenia go karą umowną. Powód wskazał, że przekazał pozwanemu dokumentację ustaloną w umowie stron, zaś pozwany dopiero po dostarczeniu wyrobów oraz po ich zamontowaniu w instalacjach obsługujących hutę szwedzkiego inwestora, na życzenie swojego klienta, zwrócił się do powoda o dodatkowe potwierdzenie spełnienia wymogów normy przez niezależną jednostkę w oparciu o dyrektywę GAD (...). Ponadto powód nadmienił, że z uwagi na fakt, iż chciał utrzymać dobre relacje z klientem podjął starania, by spełnić warunek pozwanego, mimo, iż nie jest producentem wyrobów, warunek ten nie był uzgodniony w umowie, a ponadto obowiązek ten nie wynikał z przepisów prawa. Zaznaczył, że powołana dyrektywa GAD nie dotyczy osprzętu używanego przy instalacjach przemysłowych, a jedynie montowanego w urządzeniach spalających paliwa gazowe używanych do gotowania, ogrzewania, przygotowania wody i przy innych, typowo konsumenckich zastosowaniach.

W konsekwencji powód podniósł, że wykonał w całości przedmiot umowy stron, wobec czego należy mu się od pozwanego uzgodniona przez strony zapłata.

Zarządzeniem z dnia 22 kwietnia 2016 r. Przewodniczący stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i sprawę skierował do rozpoznania w postępowaniu upominawczym.

W dniu 10 maja 2016 r. Sąd wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym**, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem datowanym na dzień 25 maja 2016 r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę nr (...). Zaznaczył, że zawory były przedmiotem dostawy do kontrahenta pozwanego mającego siedzibę w Szwecji, spółki (...) z siedzibą w B.. W ocenie pozwanego zawory, będące przedmiotem odstąpienia od umowy okazały się wadliwe. Ich wadliwość przejawiała się negatywnymi wynikami testów, jakie zostały przeprowadzone przez jednostkę certyfikującą. Pozwany wskazał, iż zgodnie z zapisami preambuły do umowy zawory powinny być wykonane i dostarczone pozwanemu zgodnie z aktualnymi wymaganiami norm, przepisami polskimi i Unii Europejskiej, właściwymi Standardami Inżynierskimi i Budowlanymi, współczesną wiedzą techniczną oraz zgodnie z wymaganiami pozwanego. Załącznik nr 2 do umowy wymieniał dokumenty techniczne, jakie powód był zobowiązany dostarczyć wraz z zaworami, które niezbędne były do korzystania z przedmiotu dostawy. Pozwany podał, że w wspomnianym załączniku wskazano m. in. deklarację zgodności z normą (...), oświadczenie producenta dotyczące warunków pracy, stosowne certyfikaty, dopuszczenie do pracy z gazem ziemnym, certyfikat CE. Wskazał, że uzyskanie przez zawory oznaczenia CE zgodnego z Dyrektywą (...) GAD wymaga uzyskania pozytywnego testu na zgodność zaworów z normą (...) przeprowadzonego przez uprawnioną jednostkę notyfikowaną – certyfikowaną GAD.

W ocenie pozwanego dostarczone przez powoda zawory były wadliwe, albowiem nie spełniały wymogów normy (...) a w konsekwencji nie spełniały warunków wymaganych do oznaczenia CE. Pozwany zaprzeczył, jakoby powód

dostarczył mu certyfikat CE na spotkaniu w lipcu 2014 r. Podał, że zostało mu przedłożone oświadczenie firmy (...), producenta zaworów, a nie akredytowanej jednostki certyfikującej, które okazało się nieprawdziwe, albowiem w trakcie prowadzonych testów ustalono, że zawory nie spełniały warunków technicznych określonych z normą (...). W ocenie pozwanego, nie sposób zgodzić się z powodem, aby warunek dotyczący potwierdzenia spełnienia wymogów normy (...) przez niezależną jednostkę certyfikowaną i w oparciu o Dyrektywę (...) (GAD) nie był objęty przedmiotem umowy. Pozwany wskazał, że umowa w załączniku nr 2 wyraźnie wskazuje, iż powód winien wraz z zaworami dostarczyć stosowne certyfikaty oraz certyfikat CE. Zatem pozwany podał, że powód jako podmiot profesjonalny i posiadający wieloletnie doświadczenie, winien był zagwarantować sobie w umowie wskazanie konkretnych aktów pranych i wydanie na ich podstawie certyfikatów. Tymczasem umowa w tym zakresie dała pozwanemu możliwość wymagania stosownej dokumentacji od powoda. Ponadto pozwany zaznaczył, że zarówno przy podpisywaniu umowy, jak i w trakcie jej wykonywania, w tym także na tle przeprowadzanych testów przedmiotowych zaworów, powód nie negował zasadności przedstawienia certyfikatu CE. Dopiero zaś, po wielu zakończonych niepowodzeniem testach, powód zaczął negować zasadność tego wymogu.

Następnie pozwany wskazał, iż w chwili braku możliwości przedłożenia przez powoda certyfikatu zgodności z normą (...)złożył wobec powoda oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Zdaniem pozwanego pozytywne testy w kierunku spełniania wymogów w/w normy, przeprowadzone przez B. oraz B. V. nie zostały wykonane przez podmioty, które nie posiadały stosownej akredytacji.

Dalej pozwany zaznaczył, że w związku z odstąpieniem częściowym od umowy, po jego stronie powstało roszczenie o zwrot wynagrodzenia za zawory, będące przedmiotem odstąpienia w łącznej kwocie 100.431,16 euro, co do którego złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu. Ponadto pozwany zaznaczył, iż na podstawie § 5 pkt 1.3. umowy pozwany dokonał naliczenia powodowi kary umownej tytułem odszkodowania związanego z odstąpieniem od umowy z przyczyn zależnych od powoda, w wysokości 20% wynagrodzenia umownego netto, tj. w wysokości 16.330,27 euro. Roszczenie o zapłatę kary umownej zostało również objęte zarzutem potrącenia.

W piśmie datowanym na dzień 17 czerwca 2016 r. powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie, a ponadto wskazując, iż B. B. jest jednostką notyfikowaną do weryfikacji testów dla normy (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Przedmiotem działalności powoda jest m. in. sprzedaż hurtowa wyrobów metalowych oraz sprzętu i dodatkowego wyposażenia hydraulicznego i grzejnego, a także sprzedaż innych produktów.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Przedmiotem działalności pozwanego jest m. in. działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne oraz wykonywanie instalacji elektrycznych.

Okoliczności bezsporna, a nadto dowody: odpis z KRS dot. powoda (k. 6-7 akt), odpis z KRS dot. pozwanego (k. 11- 12 akt).

W dniu 19 grudnia 2013 r. strony zawarły umowę nr (...), dotyczącą dostawy automatycznych przepustnic odcinających do pracy z gazem zmiennym wraz z dokumentacją.

W preambule do umowy powód zobowiązał się podjąć wszelkie niezbędne kroki przy wykonywaniu przedmiotu umowy zgodnie z zakresem dostaw wyszczególnionym w jej treści oraz załącznikach, tak aby wykonać zadania

kontraktowe z zachowaniem wymaganych terminów i wymaganą starannością. Ponadto dostawca (powód) zadeklarował, że:

- posiada doświadczenie, uprawnienia zapewniające wysoką jakość świadczonych usług i dostaw,
- wykona przedmiot umowy zgodnie z aktualnie obowiązującymi wymogami norm, przepisami polskimi i Unii Europejskiej, właściwymi Standardami Inżynierskimi i Budowlanymi, współczesną wiedzą techniczną oraz zgodnie z wymaganiami pozwanego,
- w ramach swojej działalności przestrzega dziesięć zasad określonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych w ramach G. C..

Szczegółowy opis przedmiotu umowy zawierały załączniki nr 1 i nr 2 do umowy.

W załączniku nr 1 określono dokładne dane techniczne, które spełniać miały zawory, ponadto wskazano w nim, iż zawory musiały spełniać wymagania normy (...):2011, na co miał zostać dostarczony odpowiedni certyfikat wystawiony przez producenta zaworu (firmę (...)). Certyfikat ten miał zostać wystawiony na zestaw w skład którego wchodziły: przepustnica, napęd pneumatyczny, zawór elektromagnetyczny oraz gdzie ma zastosowanie zawór wydmuchowy (punkt 4). W punkcie 4 załącznika nr 1 wskazano, iż wszystkie dostarczone urządzenia miały posiadać tabliczki znamionowe w języku angielskim z widocznym na nich oznaczeniem CE.

Załącznik nr 2 stanowił wykaz dokumentacji, którą powód zobowiązany był dostarczyć pozwanemu, w ramach wykonania umowy. Na dokumentację tę składały się:

- a) karty katalogowe wraz z rysunkami i wymiarami dostarczonych urządzeń,
- b) instrukcje obsługi,
- c) instrukcje montażu,
- d) instrukcje konserwacji i instrukcje serwisowe, deklaracje zgodności zaworów z normą (...).
- e) oświadczenie producenta dotyczące warunków pracy i stosowne certyfikaty, dopuszczenia do pracy z gazem ziemnym, certyfikat CE.

Wzór deklaracji, o której mowa w ppkt d) określał załącznik nr 5 do umowy.

Ponadto strony zaznaczyły, iż cała dokumentacja miała zostać dostarczona w języku angielskim.

W § 2 strony zaznaczyły, że przedmiot umowy powód miał wydać pozwanemu w terminie do 30 kwietnia 2014 r.

Potwierdzeniem realizacji dostawy przedmiotu umowy, a tym samym wykonania umowy zgodnie z ustalonymi wymaganiami miał być protokół zdawczo – odbiorczy, podpisany przez umocowanych przedstawicieli stron, sporządzony według załącznika nr 3 do umowy.

Wynagrodzenie umowne za wykonanie przedmiotu umowy strony ustaliły w wysokości ryczałtowej tj.: 114.380 euro. Do wskazane wynagrodzenia miał zostać doliczony podatek VAT, w wysokości określonej zgodnie z polskim prawem (§ 3 pkt 1 i 2 umowy).

Płatność wyżej wymienionego wynagrodzenia miała być realizowana na podstawie faktury VAT wystawionej przez dostawcę, po dokonaniu dostawy całości przedmiotu umowy, w oparciu o podpisany przez obie strony protokół zdawczo-odbiorczy. Termin płatności wynosił 60 dni od daty doręczenia zamawiającemu (pozwanemu) prawidłowo wystawionej faktury VAT (§ 3 ust. 6 umowy).

Ponadto w § 3 ust. 7 umowy strony zaznaczyły, iż warunkiem płatności było dostarczenie kompletnej dokumentacji technicznej wyszczególnionej w załączniku nr 2. W przypadku niedostarczenia któregokolwiek z dokumentów pozwany mógł wstrzymać płatność, do czasu otrzymania wymaganych dokumentów.

W § 5 strony umowy ustaliły kary umowne i tak stosownie do § 5 ust. 1 pkt 1.3 powód zapłacić miał na żądanie pozwanego karę umowną z tytułu odstąpienia od umowy z przyczyn zależnych od dostawcy w wysokości 20% wynagrodzenia umownego netto.

Dodatkowo strony uzgodniły, iż każda zmiana umowy wymagała zgody obu stron w formie pisemnej, pod rygorem nieważności.

Stosownie z wzorem certyfikatu zgodności z wymaganiami (...), stanowiącym załącznik nr 5 do umowy nr (...) certyfikat ten wydać miał producent zaworów tj. (...) s.a. z siedzibą w M.-L.-M..

Przy zawieraniu umowy strony nie przewidywały, aby zawory musiały posiadać certyfikat zgodności z dyrektywą GAD wystawiony przez jednostkę notyfikującą.

Dowód: umowa nr (...) z dnia 19 grudnia 2013 r. wraz z załącznikami (k. 13-28 akt), zeznania świadka K. B. (00:03:59-00:47:44 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.).

W dniach 12 maja 2014 r. i 14 maja 2014 r. powód wydał pozwanemu zamówione zawory. Następnie, na spotkaniu w dniu 31 lipca 2014 r. powód wydał kupującemu wszystkie dokumenty wymienione w załączniku nr 2 do umowy z dnia 19 grudnia 2013 r., wcześniej mu nie wydane.

Pozwany odebrał od powoda przedmiot umowy, w efekcie czego strony podpisały protokół zdawczo-odbiorczy.

Dostarczone przez powoda zawory nie posiadały certyfikatu zgodności CE jako dla zestawu, a jedynie potwierdzoną przez ich producenta, firmę (...) sas z siedzibą w M. we Francji (dalej: (...)), zgodność z normą (...). Ponadto powód dostarczył pozwanemu certyfikaty CE, zgodności z dyrektywą (...) dla poszczególnych części, z których zbudowane były zawory, tj. na przepustnice, napęd pneumatyczny, zawór elektromagnetyczny, a także krańcówki.

Dowód : zeznania świadka K. B. (00:03:59 -00:47:44 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.), zeznania prezesa zarządu pozwanego D. S. (00:48:20-01:30:04 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.).

Dostarczone przez powoda zawory pozwany następnie zamontował u swojego kontrahenta – (...) z siedzibą w B. (Szwecja).

Kontrahent pozwanego zwrócił się do pozwanego o przedstawienie certyfikatu zgodności zaworów z dyrektywą GAD.

W następstwie powyższego, pozwany zwrócił się do powoda o przedłożenie certyfikatu CE wydanego przez jednostkę notyfikowaną.

W dniu 9 września 2014 r. odbyło się spotkanie w M. z przedstawicielami stron, a także przedstawicielami szwedzkiego kontrahenta pozwanej - spółki (...), B. oraz jednostki certyfikowanej (...) z siedzibą w M. (dalej: (...)). (...) jest niemiecką certyfikowaną jednostką przeprowadzającą testy w kierunku zgodności m.in. z normą PN - EN 161+A3:2013 -06 oraz Dyrektywą (...) (GAD), posiada co do tego odpowiednią akredytację. Podczas tego spotkania jego uczestnicy uzgodnili, iż mieli rozpocząć procedurę uzyskania dokumentów, w tym pełnej certyfikacji, kończącej się uzyskaniem oznaczenia CE w (...). Certyfikat CE miał potwierdzić zgodność z Dyrektywą (...) (GAD). Testy na zgodność z normą (...) przeprowadzone w (...) oraz nadanie znaku CE zgodnego z Dyrektywą (...) GAD miały mieć miejsce w ciągu 8-10 tygodni od daty złożenia zamówienia na testy do (...) przez B./ (...) , co miało nastąpić najpóźniej do dnia 25 września 2014.

Wykonując postanowienia podjęte na spotkaniu w M., kontrahent powoda - producent zaworów tj. spółka (...), w dniu 3 października 2014 r. złożył zamówienie na dokonanie testów zaworów w (...).

Po przeprowadzonych testach przez akredytowaną jednostkę, mailem z dnia 24 października 2014 r. powód poinformował pozwanego, iż zawór (...) nie przeszedł testów przeprowadzanych przez (...) oraz o konieczności i podjęciu działań naprawczych.

W dniu 5 listopada 2014 r. (...) rozpoczął ponownie testy zaworu (...) po modyfikacji uszczelnienia przez powoda. Testy te również zakończyły się wynikiem negatywnym.

Finalnie, po drugim podejściu do testów, oba zawory (...) i (...) zakończyły testy wynikiem negatywnym. Testom poddano wyłącznie zawory największe, (...) i (...), gdyż spełnienie wymogów przez te zawory, warunkowałoby rozpoczęcie testów zaworów mniejszych.

W dniu 16 stycznia 2015 r. pozwany otrzymał od powoda sposób doszczelnienia przepustnicy z planem działania na dalsze tygodnie w przedmiocie uzyskiwania certyfikatów na sporne zawory.

W dalszym trybie postępowania z inicjatywy powoda przeprowadzone zostały kolejne testy zaworów w B., które zakończyły się wynikiem pozytywnym.

W związku z pozytywnymi testami przeprowadzonymi przez B., ponowiono testy w jednostce certyfikowanej (...). Mailem z dnia 23 kwietnia 2015 r. i 12 maja 2015 r. pozwany został poinformowany o negatywnym wyniku ostatecznych testów wykonanych przez (...).

W dniu 7 sierpnia 2015 r. B. ponownie rozpoczął testy zaworów, po zastosowaniu przez powoda nowej konstrukcji uszczelniania (...) i (...). W dniu 23 października 2015 r. zakończyły się testy wewnętrzne w laboratorium (...) S.A. we Francji (dalej: (...)) u producenta uszczelnień (...) i (...) na zlecenie B. przy nadzorze jednostki notyfikowanej B. V.. W dniu 17 listopada 2015 r. pozwany otrzymał ostateczne pozytywne wyniki testów w L. w postaci raportu, opieczętowanego przez B. V. w języku francuskim.

Powód uczestniczył w próbie uzyskania certyfikatu wystawionego przez jednostkę notyfikowaną, albowiem zależało mu na utrzymaniu dobrych relacji z pozwanym, a ponadto producent zaworów firma (...) zaferowała, że pokryje część kosztów związanych z uzyskaniem tych dokumentów.

Dowód: notatka ze spotkania z dnia 9 września 2014 r. (k. 96-98 akt), korespondencja mailowa wraz z tłumaczeniami (k. 101-152, 163-167, 182-202, 217-235 akt), raport (...) z dnia 28 listopada 2015 r. wraz z tłumaczeniem (k. 153-154 akt), raport L. z dnia 20 października 2015 r. (k. 236-246 akt), zeznania świadka A. S. (01:00:01-01:15:05 protokołu rozprawy z dnia 24 sierpnia 2016 r.), zeznania świadka K. B. (00:03:59 -00:47:44 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.).

W dniu 27 maja 2014 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) tytułem ceny sprzedaży przedmiotów objętych umową nr (...) na kwotę 114380 euro netto (140.687,40 euro brutto), z terminem płatności wyznaczonym na 26 lipca 2014 r.

Faktura ta została doręczona pozwanemu. Pracownik pozwanego zaakceptował fakturę składając na niej podpis.

W dniu 4 września 2015 r. powód wystawił pozwanemu notę korygującą nr 01/09/2015 do faktury VAT nr (...), w której wskazał, iż termin płatności tej faktury upływał dnia 30 listopada 2015 r.

Nota ta została doręczona pozwanemu.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 27 maja 2014 r. wraz z dowodem nadania (k. 29-34 akt), nota korygująca nr 01/09/2015 z dnia 4 września 2015 r. (k. 34 akt), zeznania prezesa zarządu pozwanej D. S. z rozprawy 4 listopada 2016 r. (00:51:05)

Pismem z dnia 10 grudnia 2015 r. pozwany, poprzez swojego pełnomocnika będącego radcą prawnym, złożył wobec powoda oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 19 grudnia 2013 r., w części dotyczącej zaworów (...), powołując się na brak posiadania przez te zawory certyfikatów potwierdzających spełnienie wymogów związanych z bezpieczeństwem ich użytkowania, przez co nie mogły one być użytkowane w układzie zabezpieczeń instalacji gazowych na terenie Unii Europejskiej. Pozwany podniósł, iż brak było certyfikatów potwierdzających zgodność z normą (...) oraz Dyrektywą (...) (GAD). Tymczasem zdaniem strony pozwanej umowa wymagała przedłożenia przez powoda tychże dokumentów. W oświadczeniu tym pełnomocnik pozwanego powołał się na art. 560 § 1 w zw. z art. 565 k.c.

W konsekwencji pozwany wskazał, że wygasł jego obowiązek zapłaty powodowi wynagrodzenia w kwocie 81.651,35 Euro, tj. za sprzedaż urządzeń wobec których odstąpił od umowy.

Ponadto, działając na podstawie § 5 pkt 1.3. umowy, pozwany dokonał naliczenia powodowi kary umownej tytułem odszkodowania związanego z odstąpieniem od umowy z przyczyn zależnych od powoda, w wysokości 20% wynagrodzenia umownego netto, tj. w wysokości 16.330,27 Euro.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 10 grudnia 2015 r. (k. 35-36 akt).

Pismem z dnia 22 grudnia 2015 r. pozwany, w związku z częściowym odstąpieniem od umowy z dnia 19 grudnia 2013 r., zwrócił się do powoda o wystawienie faktury korekty do faktury VAT nr (...) z dnia 27 maja 2015 r. wskazując, że kwota netto z faktury pierwotnej wynosi 114.380 Euro, zaś wobec odstąpienia od umowy winna wynosić 32.728,65 Euro.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 22 grudnia 2015 r. (k. 37 akt).

Ponadto w dniu 22 grudnia 2015 r. pozwany wystawił powodowi notę obciążeniową nr (...), którą obciążył powoda kwotą 16.330,27 Euro, z tytułu kary umownej za odstąpienie od umowy z przyczyn zależnych od powoda. Jednocześnie pozwany wezwał powoda do zapłaty wyżej wskazanej kwoty, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

Dowód: nota obciążeniowa nr (...) z dnia 22 grudnia 2015 r. (k. 38 akt), wezwanie do zapłaty z dnia 22 grudnia 2015 r. (k. 39 akt).

Pismem datowanym na dzień 4 stycznia 2016 r. powód poinformował pozwanego, iż w jego ocenie złożone przez powoda oświadczenie o odstąpieniu od umowy było bezzasadne, albowiem przedmiot umowy nie posiadał wad.

Dowód: pismo powoda z dnia 4 stycznia 2016 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 40—43 akt).

W dniu 13 stycznia 2016 r. pozwany zapłacił powodowi kwotę 23.925,97 Euro tytułem ceny sprzedaży za zawory, zakupione w oparciu o umowę stron z dnia 19 grudnia 2013 r.

Dowód: potwierdzenie płatności (k. 44 akt).

Pismem z dnia 15 stycznia 2016 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu swoich wierzytelności przysługujących mu w stosunku do powoda w łącznej kwocie 116.761,43 euro, na którą to kwotę składa się wierzytelność w wysokości 100.431,16 euro o zwrot wynagrodzenia za dostawę zaworów, od której to dostawy pozwany odstąpił pismem z dnia 10 grudnia 2015 r. oraz wierzytelność w wysokości 16.330,27 euro o zapłatę kary umownej na podstawie § 5 pkt 1.3. umowy, z wierzytelnością przysługującą powodowi w stosunku do pozwanego o zapłatę ceny sprzedaży wynikającej z umowy, udokumentowaną fakturą VAT nr (...) z dnia 27 maja 2014 r. na kwotę 140.687,40 euro.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 15 stycznia 2016 r. (k. 45 akt), oświadczenie o kompensacie datowane na dzień 12 stycznia 2016 r. (k. 46 akt).

W czerwcu 2016 r. powód przedstawił pozwanemu certyfikat wystawiony przez C., którego pozwany nie uznał.

Dowód : certyfikat C. (k. 324), pismo pozwanego z 1 sierpnia 2016 r. (k. 310a)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty załączone do akt sprawy, zeznania świadków oraz zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty urzędowe, które stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 kpc). Pozostałe dokumenty, jako dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc). Sąd złożone przez strony dokumenty uznał za wiarygodne zwłaszcza, że żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Ponadto Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować prawdziwość wydruków komputerowych załączonych do akt sprawy i ich tłumaczeń. Niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., ale ze względu na to, iż w kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych, dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r. I CSK 138/08).

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadka A. S. (01:00:01-01:15:06 protokołu rozprawy z dnia 24 sierpnia 2016 r.) i K. B. (00:03:59-00:47:44 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.), albowiem w sposób spójny przedstawili oni przebieg wydarzeń związanych z wykonaniem łączącej strony umowy. Oceniają zaś zeznania wyżej wskazanych świadków Sąd miał na uwadze, iż w części przedstawili oni swoją ocenę wydarzeń, która nie może stanowić przedmiotu dowodu z zeznań świadków.

Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) (00:48:20-01:21:52 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.), gdyż korespondowały z zeznaniami świadków, a także treścią dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Ponadto przy ocenie zeznań prezesa zarządu pozwanej spółki Sąd również brał pod uwagę wyłącznie tę część, w której przedstawił on stan faktyczny sprawy, nie zaś własną ocenę przebiegu zdarzeń.

Ponadto Sąd pominął dowód z przesłuchania strony powodowej, ograniczając ten dowód do przesłuchania strony pozwanej, albowiem powód, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach nieusprawiedliwionego niestawiennictwa, nie stawił się na rozprawie (art. 302 § 1 zd. 2 k.p.c.).

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2015 r. Sąd oddalił wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu instalacji gazowych. Przedmiotowy wniosek pozwany zgłosił na okoliczność, iż będące przedmiotem odstąpienia od umowy zawory (...) oraz (...) były wadliwe w zakresie szczelności wewnętrznej, a w konsekwencji nie było możliwe uzyskanie przez nie deklaracji zgodności z normą (...) oraz Dyrektywą (...) (GAD), a nadto na okoliczność wymagań jakie muszą zostać wykonane przez producenta zaworów, aby ów producent mógł stwierdzić o zgodności z normą (...) oraz jakie jednostki notyfikujące są upoważnione do wykonania testów zaworów odcinających dla gazów zgodnie z normą (...). W ocenie Sądu, kwestia szczelności zewnętrznej zaworów, jako wada, była nieistotna dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Zauważyć bowiem trzeba, że pozwany skorzystał z uprawnień z rękopisami po terminie określonym w art. 568 k.c., zatem jego odstąpienie od umowy nie mogło wywołać żądanych przez niego skutków. W konsekwencji kwestia wad zaworów była bez znaczenia. Ponadto nie mogło umknąć uwadze Sądu, iż wniosek ten był niecelowy, albowiem wyłącznie w oparciu o dokumentację załączoną do akt sprawy nie sposób ustalić, czy wydane pozwanemu zawory posiadały podnoszone przez niego wady. Za nieistotną dla rozstrzygnięcia sprawy

Sąd uznał również kwestię wymagań jakie muszą być spełnione przez producenta zaworów, aby mógł on stwierdzić o zgodności z normą (...).

Sąd zważył, co następuje:

W analizowanej sprawie powód dochodzi od pozwanego zapłaty za wydane temu ostatniemu, w oparciu o łączącą strony umowę nr (...), zawory wraz z wymaganą umową dokumentacją.

W ocenie Sądu umowę z dnia 19 grudnia 2013 r., zakwalifikować należy jako umowę sprzedaży. Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż powód (sprzedający) zobowiązał się przenieść na pozwanego (kupującego) własność rzeczy, w postaci zaworów wraz z dokumentacją i wydać je pozwanemu, w zamian za wskazaną w umowie cenę sprzedaży. Zdaniem Sądu, brak jest podstaw aby umowę tę zakwalifikować jako umowy dostawy, albowiem stosownie do treści art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Treścią umowy dostawy jest więc z jednej strony obowiązek dostawcy wytworzenia rzeczy i dostarczenia jej odbiorcy, z drugiej zaś strony obowiązek odbiorcy odebrania rzeczy i zapłacenia ceny. Bezspornym w niniejszej sprawie pozostaje, iż powód nie był zobowiązany do wytworzenia rzeczy, które miał wydać pozwanemu, ich producentem była bowiem spółka (...), od którego powód przedmioty te nabył, a następnie zbył na rzecz pozwanego. W tym miejscu zauważyć należy, iż także strony przedmiotową umowę traktowały jako umowę sprzedaży. O powyższym świadczy okoliczność, iż składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy pozwany powołał się wyłącznie na przepisy o rękojmi dotyczące sprzedaży.

W § 1 umowy oraz w załączniku nr 1 i 2 do umowy strony jasno określiły przedmiot umowy. W § 3 umowy strony wskazały wysokość ceny sprzedaży oraz zasady jej płatności. Jak wynika z § 3 ust. 6 i 7 umowy płatności ceny sprzedaży miała być realizowana na podstawie faktury VAT wystawionej przez powoda po wydaniu pozwanemu całości przedmiotu umowy, w oparciu o podpisany przez obie strony protokół zdawczo-odbiorczy. Termin płatności wynosił 60 dni od daty doręczenia faktury VAT. Warunkiem płatności było jednak dostarczenie kompletnej dokumentacji technicznej wyszczególnionej w załączniku nr 2. W przypadku niedostarczenia któregokolwiek z wskazanych w umowie dokumentów pozwany mógł wstrzymać płatności do czasu wydania mu wszystkich dokumentów.

W pierwszej zatem kolejności należało odpowiedzieć na pytanie, czy powód dostarczył zawory oraz wymaganą umową dokumentację, a w konsekwencji czy zaktualizował się obowiązek pozwanego do zapłaty ceny sprzedaży. Bezspornym między stronami pozostawało, że zamówione zawory powód dostarczył pozwanemu, a następnie ten ostatni zamontował je u swojego szwedzkiego odbiorcy. W złożonych na rozprawie w dniu 4 listopada 2016 r. zeznaniach prezes zarządu pozwanej spółki (...) potwierdził również okoliczność, iż strony podpisały protokół zdawczo-odbiorczy odbioru przedmiotu umowy, a ponadto, że uprawniony pracownik pozwanego podpisał wystawioną przez powoda z tytułu ceny sprzedaży fakturę VAT. Powyższe pozwala przyjąć, że w ocenie obu stron powód wykonał całość przedmiotu umowy (zawory wraz z dokumentacją) i wydał go pozwanemu. Zdaniem Sądu nielogicznym i niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego, w świetle podpisania przez strony protokołu odbioru przedmiotu umowy oraz faktury VAT, byłoby przyjęcie, iż powód nie dostarczył pozwanemu całości przedmiotu umowy. W takiej sytuacji pozwany z pewnością nie podpisałby wspomnianego protokołu zdawczo-odbiorczego oraz faktury VAT, a zawory nie zostałyby zamontowane u szwedzkiego odbiorcy. Odebranie przedmiotu zamówienia stanowi pokwitowanie a zarazem aprobatę spełnienia świadczenia przez drugą stronę umowy. Dopiero po odebraniu przedmiotu umowy aktualizują się uprawnienia nabywcy wynikające z rękojmi. Dlatego składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, jako podstawę odstąpienia wskazał art. 560 w związku z art. 565 k.c., zatem pozwany sam przyznawał, że umowa została przez powoda wykonana. Odstąpienie od umowy w oparciu o rękojmię może nastąpić po wydaniu i odebraniu przedmiotu umowy. Skoro zatem zawodowy pełnomocnik pozwanego powoływał się na rękojmię to oznacza to, iż pozwany świadomy był wcześniejszego wykonania umowy przez powoda.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego powód wydał pozwanemu określoną w podpunkcie „e” załącznika do umowy deklarację zgodności zaworów z normą (...), według wzoru stanowiącego załącznik nr 5 do umowy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż zawierając sporną umowę strony nie przewidywały, aby potwierdzenie zgodności zaworów z normą (...) miało zostać przeprowadzone przez jednostkę notyfikującą. Powyższe nie wynika zarówno z treści samej umowy, a ponadto potwierdzone zostało w zeznaniach świadka K. B., który negocjował w imieniu powoda z przedstawicielami pozwanego treść umowy. Wspomniany świadek podał, że w trakcie negocjacji strony nie przewidywały, a co więcej ustaliły, iż do wykonania umowy zastosowania nie miało mieć dyrektywa GAD, a co za tym idzie, zgodność z normą (...) nie miała być weryfikowana przez jednostkę notyfikującą, a jedynie przez producenta zaworów tj. B., który złożyć miał stosowną deklarację zgodności. Zaznaczyć trzeba, że powyższe stanowisko strony powodowej wynika jednoznacznie z treści umowy z dnia 19 grudnia 2013 r., w której w sposób niezwykle szczegółowy opisano deklarację zgodności zaworów z normą (...), którą wystawić miał producent, nie wspomniano zaś o innej weryfikacji. Nie może także umknąć uwadze, że w sytuacji uzgodnienia przez strony, iż zgodność produktu z normą (...) miałaby być weryfikowana przez jednostkę notyfikującą, zbędnym byłoby badanie i przedstawianie deklaracji na tę okoliczność od producenta.

Zdaniem Sądu orzekającego nie ulega również wątpliwości, iż powód wydał pozwanemu wszystkie dokumenty wymienione przez strony w podpunkcie „f” załącznika nr 2 do umowy, w tym certyfikat CE. W toku procesu pozwany kwestionował, aby otrzymał certyfikat CE. Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, jako certyfikat CE strony rozumiały deklarację zgodności części z których składał się zawór, a co zostało pozwanemu dostarczone. Strony nie przewidywały zaś dostarczenia deklaracji zgodności dla zaworu jako zestawu. Powyższe stwierdzenie zgodne jest również z wynikami wykładni językowej umowy stron. Zauważyć bowiem trzeba, iż zapis o certyfikacie CE znalazł się w jednym podpunkcie z oświadczeniami producenta dotyczącymi: warunków pracy i stosownych certyfikatów, dopuszczenia do pracy z gazem ziemnym i CE. Umieszczenie wspomnianego „certyfikatu CE” w podpunkcie odnoszącym się do oświadczeń złożonych przez producenta nie pozwala przyjąć, iż pod tym pojęciem zamiarem stron było dostarczenie przez powoda certyfikatu CE wystawionego przez jednostkę notyfikowaną. Dodatkowo zaznaczyć należy, iż sporna umowa zawierana była przez dwa podmioty profesjonalnie prowadzące działalność gospodarczą i w związku z tą działalnością regularnie zawierające umowy. W związku z czym wymagana jest od nich wyższa staranność przy zawieraniu umów, zatem jeżeli strony zawierając umowę uzgodniłyby, aby certyfikat CE miał być wystawiony przez jednostkę notyfikowaną to z pewnością odpowiedni zapis, szczegółowo i jasno tę kwestię określający, znalazłby się w treści umowy stron. Wniosku tego nie zmienia także treść preambuły do umowy, w której mowa o wykonaniu przedmiotu umowy zgodnie z aktualnie obowiązującymi wymogami norm, przepisami polskimi i Unii Europejskiej. Zgodność ta dotyczyć miała przedmiotu umowy, który został precyzyjnie określony przez strony w załączniku nr 1 i 2 umowy, a w których nie przewidziano certyfikatu wystawianego przez jednostkę notyfikującą na cały zestaw tworzący zawór. Zaznaczyć nadto należy, że wobec zawartego w art.1.1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/142/WE (dyrektywa Gad) wyłączenia jej stosowania do urządzeń zaprojektowanych do stosowania w procesach przemysłowych, budzić wątpliwości musi aktualność tej dyrektywy do przedmiotowych zaworów jako zastosowanych w przemyśle.

Ponadto, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego przyjąć należy, iż w sytuacji gdyby powód nie wydał pozwanemu całości przedmiotu umowy, w tym dokumentacji, tak istotnej w ocenie pozwanego, to z pewnością ten ostatni nie zamontowałby zakupionych od powoda zaworów u swojego szwedzkiego kontrahenta. W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy pozwany odebrał od powoda przedmiot umowy, podpisał protokół zdawczo-odbiorczy, wystawioną przez powoda fakturę VAT, a następnie dopiero zwrócił się do powoda o kolejne dokumenty. Powyższe pozwala stwierdzić, iż na dzień wydania przedmiotu umowy strony zgodnie twierdziły, iż powód wykonał przedmiot umowy w całości, zaś podniesione w odpowiedzi na pozew i dalszych pismach procesowych pozwanego twierdzenia o braku dostarczenia części dokumentacji były bezzasadne. Zauważyć również należy, że pozwany odstąpił jedynie od części umowy (w odniesieniu do niektórych zaworów).

Zaznaczyć przy tym wypada, że zamiar uzyskania przez powoda certyfikatu od jednostki notyfikującej był przejawem jego dobrej woli i nie można mu z tego powodu stawiać zarzutu. Relacje między pozwanym, a jego szwedzkim

odbiorcom oraz umowa łącząca te 2 podmioty nie miała znaczenia, z punktu widzenia stosunków między powodem a pozwanym. To, że szwedzki odbiorca wymagał od pozwanego takiego certyfikatu nie oznaczało, że taki obowiązek aktualizował się po stronie powoda, skoro umowa z dnia 19 grudnia 2013 takiego obowiązku nie nakładała. Obowiązki powoda strony wyznaczyły bowiem w ramach wspomnianej umowy i brak jest podstaw do przyjęcia, że po podpisaniu umowy pozwany mógł wymagać od powoda dodatkowych dokumentów.

Dodatkowo zaznaczyć należy, iż projekt umowy został przygotowany przez stronę pozwaną, zatem wszelkie wątpliwości co do interpretacji treści tej umowy należy tłumaczyć na niekorzyść pozwanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2005 r., sygn. akt II CK 69/05, Lex nr 311311).

Skoro zatem powód wydał pozwanemu określone w umowie zawory wraz z kompletem dokumentacji, strony podpisały protokół zdawczo odbiorczy, a ponadto powód wystawił fakturę VAT to zaktualizował się po stronie pozwanego obowiązek zapłaty ceny sprzedaży (§ 3 ust. 6 umowy). Jednocześnie, brak jest podstaw, aby pozwany mógł wstrzymać się z zapłatą, albowiem jak wskazano wyżej została mu wydana całość uzgodnionej umową dokumentacji. Należność objęta pozmem była zatem wymagalna.

Jako nieskuteczne uznać należało złożone przez pozwanego oświadczenie o odstąpieniu od umowy stron. Jak wynika z treści złożonego przez pozwaną oświadczenia z dnia 10 grudnia 2015 r., pozwany, działając przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego T. B., powołując się na art. 560 § 1 w związku z artykułem 565 k.c. odstąpił od umowy. Abstrahując od faktu, że odstąpienie było nieskuteczne wobec braku wady polegającej na nie dostarczeniu wszystkich wymaganych z dokumentów, to nadto odstąpienie było nieskuteczne z uwagi na jego dokonanie po upływie roku od dnia, kiedy zawory zostały wydane pozwanemu (art. 568 kc w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014 r.). Bezsporne było bowiem, że zawory wraz z dokumentacją dostarczone zostały pozwanemu najpóźniej w czerwcu 2014 r., tym samym złożenie oświadczenia o odstąpieniu w grudniu 2015 roku miało miejsce po upływie rocznego terminu, przewidzianego w wyżej wymienionym przepisie. Jak już zaznaczono pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika jako podstawę odstąpienia wskazywał art. 560 w związku z art. 565 k.c., sam zatem przyznał, że umowa została wykonana przez powoda, bowiem odstąpienie w oparciu o rękojmię może nastąpić dopiero po wydaniu i odebraniu od przedmiotu umowy. Skoro zatem zawodowy pełnomocnik pozwanego powoływał się na rękojmię, oznacza to, iż pozwany był świadomy wcześniejszego wykonania umowy przez powoda. Pozwany potwierdził dostarczenie zaworów oraz dokumentacji określonej w umowie.

Zaznaczyć w tym miejscu wypada, iż zbędnym było badanie, czy dostarczone zawory posiadały wady w zakresie wycieków, albowiem po wydaniu przedmiotu umowy, w wymaganym przepisami prawa terminie i formie pozwany nie zgłosił powodowi roszczeń z tego tytułu, które wpływałyby na obowiązek zapłaty ceny.

Na marginesie podkreślić należy, że nawet, gdyby podstawy odstąpienia próbować doszukiwać się w art. 491 k.c., to również oświadczenie to było by nieskuteczne. Określone w art. 491 k.c. ustawowe prawo do odstąpienia od umowy dla swej skuteczności wymaga uprzedniego wyznaczenia terminu do wykonania zobowiązania pod rygorem odstąpienia od umowy, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Odstąpienie pozwanego od umowy było zatem nieskuteczne, a tym samym na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty wynagrodzenia określonego w umowie. Pozwanemu nie przysługiwała też wynikająca z § 5 ust. 1.3 umowy kara umowna, która przewidziana było w przypadku odstąpienia z przyczyn leżących po stronie dostawcy. Zauważyć też należy, że całkowicie niezrozumiałym było dokonywanie przez pozwanego potrącenia obejmującego nie tylko karę umowną, ale również niezapłacone częściowo wynagrodzenie. Skoro pozwany nie zapłacił wynagrodzenia objętego umową to nie przysługiwał mu jakikolwiek zwrot wynagrodzenia i to niezależnie od nieskuteczności odstąpienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie 1. wyroku uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przy czym za okres do 31 grudnia 2015 r. o wysokości odsetek Sąd orzekł w oparciu o brzmienie przepisu art. 7 ust. 1 w/w ustawy z dnia 8 marca 2013 r. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia

9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. 2015 poz. 1830 – na podstawie art. 56 tej ustawy). Wynagrodzenie dochodzone przez powoda wynikało z transakcji handlowej zdefiniowanej w art. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zatem od dnia wymagalności roszczenia powód mógł domagać się określonych w art. 7 ust. 1 odsetek za opóźnienie w zapłacie.

W punkcie 2. wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał spór w całości, wobec czego winien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Z tego tytułu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 39.508 zł, na kwotę tę składały się: 25.091 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 14.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego Sąd ustalił na podstawie § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców pranych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) w wersji obowiązującej do dnia 28 października 2016 r.

SSO Piotr Marciniak